

- 4) С оглед на целите и принципите, установени в Рамково решение 2005/214, в това число в член 3 от него, подлежат ли на изпълнение решенията, издадени от несъдебни органи на основание на разпоредбите на правото на решаващата държава, съгласно които за нарушение на правилата за движение по пътищата отговорност носи лицето, на което е регистрирано превозното средство, тоест решения, които са издадени единствено въз основа на получената информация в рамките на трансграничния обмен на данни за регистрацията на превозните средства, без да се провежда каквото и да е производство за проверка, включително без да се установява кой е действителният извършител на нарушението?

⁽¹⁾ ОВ L 76, 2005 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 150.

⁽²⁾ Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24).

**Преюдициално запитване от Tribunalul București (Румъния), постъпило на 6 ноември 2018 г. — ТК/
Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA**

(Дело C-708/18)

(2019/C 65/31)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Tribunalul București

Страни в главното производство

Ищец: ТК

Ответник: Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли членове 8 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и член 7, буква е) от Директива 95/46/ЕО ⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, а именно член 5, алинея 2 от Legea № 677/2001 [Закон № 677/2001] и член 6 от Решение № 52/2012 на ANSPDCP (Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal [Национален орган за наблюдение на обработването на личните данни]), която предвижда възможността да се извършва видеонаблюдение с цел да се осигури охраната и защитата на лица, вещи и ценности, както и с цел защитата на законни интереси, без съгласието на засегнатите лица?
- 2) Следва ли членове 8 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз да се тълкуват в смисъл, че ограниченията на правата и свободите в резултат на видеонаблюдението са в съответствие с принципа на пропорционалност, както и с изискването да са „необходими“ и да отговарят „действително [...] на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“, когато администраторът има възможност да вземе други мерки за защита на съответния законен интерес?
- 3) Следва ли член 7, буква е) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни да се тълкува в смисъл, че „законният интерес“ на администратора трябва да е доказан, както и да е възникнал и все още съществуващ към момента на обработването на данните?

- 4) Следва ли член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни да се тълкува в смисъл, че обработването на данни (видеонаблюдение) е прекомерно и не е адекватно, когато администраторът има възможност да вземе други мерки за защита на съответния законен интерес?

(¹) Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).

Преюдициално запитване от Curtea de Apel Timișoara (Румъния), постъпило на 14 ноември 2018 г. — CT/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin — Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul Soluționare Contestații 1

(Дело C-716/18)

(2019/C 65/32)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Curtea de Apel Timișoara

Страни в главното производство

Жалбоподател: СТ

Ответник: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin — Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul Soluționare Contestații 1

Преюдициални въпроси

- 1) Изискват ли разпоредбите на член 288 [първи параграф], точка 4 от Директива 2006/112/ЕО (¹) на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричана по-нататък „Директива 2006/112“) при обстоятелства като разглежданите в главното производство, при които физическо лице извършва икономическа дейност чрез упражняването на няколко свободни професии, както и чрез отдаването под наем на недвижим имот, получавайки постоянни доходи от това, една от упражняваните от него професионални дейности да бъде определена като основна дейност, за да се провери дали отдаването под наем може да бъде квалифицирано като спомагателна дейност към основната дейност; при утвърдителен отговор на този въпрос, въз основа на какви критерии следва да се определи основната дейност или посочените разпоредби следва да се тълкуват в смисъл, че всички професионални дейности, чрез които се осъществява икономическата дейност на това физическо лице, представляват „основна дейност“?
- 2) Допускат ли разпоредбите на член 288 [параграф 1], точка 4 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричана по-нататък „Директива 2006/112“) (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7), когато недвижимият имот, отдаван под наем от физическо лице на трето лице, не е предназначен и не се ползва за осъществяването на останалата част от икономическата му дейност, т.е. когато не може да се установи връзка между него и упражняването на различните професии от това лице, сделката по отдаването под наем да се квалифицира като „спомагателна сделка“ и вследствие на това тя да бъде изключена от изчисляването на оборота, въз основа на който се прилага специалният режим на освобождаване за малките предприятия?